

Dr. H. Norman Wright

Deci, te căsătorești

Noua Speranță

Cuprins

1. Hotărârea de a te căsători	7
2. Hotărârea de a te elibera de trecut	33
3. Hotărârea de a iubi	56
4. Hotărârea de a te schimba	77
5. Hotărârea de a te înțelege pe tine însuși	91
6. Hotărârea de a evalua speranțele și de a stabili obiectivele	117
7. Hotărârea de a lua decizii înțelepte	137
8. Hotărârea de a comunica	153
9. Hotărârea de a asculta	169
10. Principiile comunicării	183
11. Hotărârea de a rezolva conflictele	211
12. Hotărârea de a-ți controla mânia	231
13. Hotărârea de a stabili relații pozitive cu rudele	251
14. Hotărârea de a vă ierta și de a vă ruga împreună	269

Hotărârea de a te căsători

De ce dorești să te căsătorești? Care sunt visele, așteptările și speranțele tale pentru viitor? Care este rolul căsătoriei în aceste vise și speranțe? Cum privești tu căsătoria? Ce aștepti de la căsătoria ta? Răspunsurile tale pot include una sau mai multe dintre următoarele afirmații:

„Vreau să-mi împart viața cu cineva.“

„Vreau ca cineva să mă ajute să fiu fericit.“

„Vreau să-mi petrec viața cu cineva pe care-l iubesc și care mă iubește.“

„Nu vreau să-mi petrec viața singur.“

„Vreau să am tot ce mi-a lipsit în propriul meu cămin.“

„Vreau să-I fiu credincios lui Dumnezeu, iubind pe cine vrea El să iubesc.“

„Nu vreau să fiu singur, mai ales atunci când voi îmbătrâni. Căsătoria este ca o asigurare.“

„Vreau siguranța unei relații permanente.“

Toate aceste lucruri sunt beneficii ale căsătoriei, dar nici unul nu este destul de puternic ca să stea la baza căsătoriei. Mulți

oameni nu pot înțelege cu adevărat la ce se angajează pentru tot restul vieții. De aceea au parte de multe surprize și necazuri care îi frustrează pe toată durata căsătoriei lor. Căsătoria înseamnă multe lucruri.

Căsătoria este un dar.

Căsătoria oferă ocazia de-a învăța să iubești.

Căsătoria este o călătorie în care la fiecare pas trebuie să iei hotărâri și să-ți asumi responsabilitatea acestor hotărâri.

Căsătoria este influențată mai mult de viața noastră lăuntrică decât de manifestarea ei exterioară.

Căsătoria este adesea influențată de conflictele nerezolvate din trecutul nostru mai mult decât ne dăm seama.

Căsătoria înseamnă slujire.

Căsătoria înseamnă prietenie.

Căsătoria înseamnă suferință.

Căsătoria este un proces de transformare. Este oportunitatea de a fi schimbat de Dumnezeu în persoana pe care El o dorește.

Căsătoria nu este o întâmplare, ci un mod de viață.

Căsătoria include intimitate în toate domeniile pentru a fi împlinită.

Căsătoria este o hotărâre

Aș vrea să-ți pun o întrebare fundamentală. Numai tu poți cunoaște adevăratul răspuns și el va hotărî dacă ești pregătit acum pentru căsătorie.

Ești pregătit să iei o decizie atât de importantă? Privește-ți partenerul și ia-l de mână. Ești gata să fii împreună cu el în următorii 50 de ani? Gândește-te la aceasta! Este important să te gândești de două ori înainte de a intra într-o cameră în care nu există nici o ieșire. Tu nu poți avea libertate deplină și totodată să fii devotat. Nu poți fi și căsătorit și necăsătorit.

Devenind doi înseamnă că nu mai este doar unul. Viața de cuplu poate însemna boală îndelungată, poveri, pierderea slujbei, copii handicapați sau orice alte surprize ale vieții.

Te rog să nu te căsătorești dacă nu te poți devota unui partener. Căsătoria înseamnă un devotament necondiționat, nu este doar un contract. Unii psihologi, consilieri maritali sau chiar pastori sugerează faptul că acest legământ al căsătoriei este doar un contract și mulți oameni acceptă repede acest lucru. Dar este aceasta realitatea? Este căsătoria doar un contract?

Fiecare contract are clauze. Un contract între două părți, fie că este încheiat între două companii, fie că este încheiat între două persoane, implică responsabilitatea ambelor părți, dar de asemenea protejează și tranzacția. Contractele sunt însoțite de clauze sau condiții. Dacă vei respecta obligația ta, ceilalți își vor respecta obligațiile lor; dacă ceilalți își respectă obligațiile și tu trebuie să procedezi la fel. Dar relațiile din căsătorie nu prevăd condiții. În cadrul nici unei căsătorii pastorul nu spune: „Dacă soțul își iubește soția, atunci ea va respecta contractul.“ Sau: „Dacă soția este supusă soțului ei, atunci el nu o va scoate din contract.“ Căsătoria înseamnă devotament necondiționat la care se angajează două persoane.

Multe contracte conțin clauze de anulare. De exemplu, dacă unul dintre parteneri nu-și respectă obligațiile, celălalt este absolvit de obligațiile sale. Dacă o persoană nu este la înălțimea cerințelor, celălalt partener poate să-l scoată din contract. Aceasta este o clauză de desfacere a contractului. Dar în căsătorie nu există o asemenea clauză.

Din păcate mulți oameni se căsătoresc având concepția că se pot folosi de asemenea clauze — iar dacă nu se înțeleg cu partenerul pot rupe relațiile și o pot lua de la început cu un alt partener. Prea mulți își pierd răbdarea. Ei nu mai doresc să fie împreună așteptând să fie „fericiți până la sfârșitul vieții“. Ei

Trebuie mereu să te străduiești să păstrezi același devotament în căsătorie ca la început și să rezisti presiunilor care decurg din aspectele vieții. Nivelul devotamentului este cel mai important factor în determinarea succesului sau eșecului căsătoriei.

vor să trăiască din plin în altă parte și cu altcineva! O tânără soție care a vizitat un birou de consiliere a spus: „Când m-am căsătorit am căutat un ideal, am găsit nefericire, iar acum doresc un nou început!“ Schimbarea partenerilor nu este o opțiune pentru creștini. Datoria noastră este să rămânem devotați.

Devotamentul este înțeles în multe feluri de persoane diferite. Pentru unii, intensitatea devotamentului lor se schimbă în funcție de emoții și de starea psihică. Cuvântul „a fi devotat“ este verb și sensul lui original este „a face“ sau „a realiza“. Este ca un liant într-un angajament sau ca o promisiune. Este un angajament personal pe care-l faci cunoscut. Este un angajament până la sfârșit, indiferent de obstacole. Este dăruirea totală a unei persoane ceilalte. Da, este riscant, dar face ca viața să fie împlinită.

În timp ce curțarea este procesul alegerii celui căruia vrei să-i fii devotat, căsătoria este actul public al acceptării devotamentului. În fiecare zi a căsătoriei trebuie să-ți reînnoiești devotamentul față de partener. Devotamentul poate păstra o relație vie în cazul în care sentimentele romantice au ajuns la un nivel scăzut. Un prieten mi-a spus: „Nu întotdeauna sunt romantic sau simt o dragoste copleșitoare față de soția mea, dar îi sunt devotat și voi rămâne credincios dragostei ei toată viața!“

Devotamentul înseamnă acțiune. Multe cupluri fac adevărate promisiuni în fața altarului, dar ele nu se regăsesc în acțiunile lor. Din 1965 am început să predau la seminar. Din păcate, am cunoscut studenți care au pus căsătoria lor pe linie moartă până când au absolvit facultatea. Oamenii fac aceasta din diferite motive, dar pe timp îndelungat căsătoria poate muri.

Trebuie mereu să te străduiești să păstrezi același devotament în căsătorie ca la început și să rezisti presiunilor care decurg din aspectele vieții. Nivelul devotamentului este cel mai important factor în determinarea succesului sau eșecului căsătoriei.

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că devotamentul în căsătorie este sfânt, dar și practic. Dumnezeu folosește ca exemplu

relațiile din căsătorie pentru a ne descrie relația Sa cu Biserica, Mireasa Sa. El s-a angajat să o iubească necondiționat. Promisiunile căsătoriei noastre – devotamentul nostru unul pentru celălalt – sunt importante pentru El (vezi Efeseni, 5:21-31; Apocalipsa, 22:17; Matei, 19:5-6).

Devotamentul într-o căsătorie creștină cuprinde trei persoane: soțul, soția și Isus Cristos. Este un angajament de fidelitate și de ascultare reciprocă. Este o oportunitate pentru fiecare de a crește și de a-și dezvolta aptitudinile sau talentele. Dacă nu poți urma drumul cu devotament, dacă ești schimbător sau derutat din cauza emoțiilor, cum poți ști că vei păstra cel mai important lucru din viața ta, devotamentul în căsnicie? Iată niște sfaturi pentru ca devotamentul tău să dureze:

1. Reînnoiește-ți zilnic devotamentul față de căsătoria ta.
2. Permite-i lui Dumnezeu să te ajute să rămâi devotat.
3. Să nu neglijezi și să nu lași niciodată să eșueze căsătoria ta. Împrospătează-o zilnic!
4. Alege-ți pași specifici pentru a împlini visele și țelurile pe care le-ai avut pentru căsătoria ta.

Înainte de a porni într-o călătorie, un șofer chibzuit încearcă să anticipeze problemele pe care le-ar putea întâlni. Cum vor fi drumurile? Vor fi și ocolișuri? Cum va fi vremea? Dacă el ar avea aceste cunoștințe, ar putea afla dinainte câteva din aceste lucruri și ar putea să se pregătească mai bine pentru obstacolele care i-ar face dificilă călătoria.

Călătoria vieții are un început și un sfârșit. Între acești doi parametri există tranziția. Există eventualitatea ca totul să decurgă succesiv, ordonat și progresiv – uneori totul decurge lin, dar alteori totul poate fi plin de asperități. Căsătoria este una dintre cele mai dificile și mai complexe părți ale tranziției. Este ca o aventură în doi prin care își descoperă împreună

identitatea și în același timp pot să-și îmbogățească propria lor personalitate și să-și dezvolte potențialul. Este ca o călătorie în care trebuie făcute alegeri dintre numeroase posibilități. Fiecare pas are caracteristica și destinația lui și poate fi un pas bun sau unul greșit. Este o călătorie în care întâlnim diferite etape sau perioade, numite uneori și anotimpuri.

Căsătoria este una dintre cele mai bune școli ale lui Dumnezeu și este locul unde caracterul soțului și al soției poate fi cizelat.

Muchiile brute, necizelate, sunt treptat îndepărtate până când totul este uniform, neted și, mai mult de atât, se lucrează la armonizarea celor doi, iar aceasta le oferă satisfacție.

De ce te căsătorești?

Multe cupluri se căsătoresc, dar au o concepție distorsionată, plină de iluzii și dorințe, și această intensă iluzie romantică poate anula dezvoltarea firească a căsătoriei lor. Așteptări și iluzii nerealiste creează o prăpastie între cei doi parteneri și pot produce dezamăgiri. Într-o relație fiecare persoană poate aduce atâtea iluzii încât nici unul și nici celălalt nu vor avea șanse să reziste.

Multe căsătorii se aseamănă astăzi cu casa zidită pe nisip; ei și-au construit casa pe fundația slabă a viselor. Când visăm, mintea noastră nu poate face distincție între realitate și fantezie și de aceea suntem capabili să creăm fără nici o piedică. Adesea, din acest motiv, visele noastre sunt punctele de pornire ale unor realizări importante; totuși, visele ce nu sunt urmate de o planificare adecvată nu se împlinesc.

Căsătoria clădită pe vise prezintă riscuri deoarece visele nu iau în considerare dezamăgirile și schimbările, inevitabile în orice căsătorie. Când anotimpul se schimbă, iar ploile realității și vânturile stresului se abat asupra căsătoriei, relația care ar fi trebuit să-i țină împreună dispăre. Mult mai multe implicații apar când ei se așteaptă ca pur și simplu visele să devină realitate.

Mentținerea unei căsătorii sănătoase presupune rezervarea timpului necesar pentru a analiza rolurile, existența unei convingeri și conduite bune și, de asemenea, capacitatea negocierii divergențelor cu partenerul tău. Aranjarea casei, petrecerea timpului, banii, puterea, tradițiile familiale, prietenii și cariera profesională sunt doar câteva din aspectele ce trebuie discutate.

Noile cupluri au nevoie de un spirit de aventură, deoarece pașind în căsătorie cu un „străin“ descoperă multe lucruri. Ce se întâmplă când unul dintre parteneri are un randament mai mare dimineața, iar celălalt seara? Sau când unul este mai vorbăreț seara, iar celălalt dimineața. Sau, poate, când este bolnav, unul vrea să fie dădăcit, iar celălalt încearcă să-și ascundă boala și simte nevoia de liniște. Unul dorește ca temperatura din cameră să fie de 20 de grade, în schimb partenerului îi place doar la 28 de grade. Unuia îi place să-și schimbe hainele o dată la trei zile, pe când celălalt se schimbă de două ori pe zi; unul folosește o singură dată prosopul, pe când celălalt se șterge cu el toată săptămâna. Acestea sunt doar câteva din obiceiurile zilnice, dar care pot bulversa un cuplu. Spiritul de aventură al cuplului va spune: „Noi suntem diferiți și cu asta basta.“

Statisticile nu sunt încurajatoare și nu dovedesc faptul că poți avea o căsătorie plină de succes. Eu am găsit trei motive din cauza cărora căsătoriile se destramă.

Primul este că unul sau amândoi înțeleg greșit etapele și schimbările din viața celuilalt – aici apar anotimpurile din viețile lor – și cum influențează acestea căsătoria lor.

Al doilea motiv este că oamenii pornesc de la baze neadecvate pe care își construiesc propria identitate și personalitate. Baza căsătoriei a fost pusă de Cel care a instituit-o, dar pentru cei mai mulți învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu nu sunt adânc înrădăcinate în viețile lor ca să le schimbe identitatea și să le dea siguranță.

Al treilea motiv este că o căsătorie se poate destrăma din cauza faptului că partenerii nu au fost niciodată pregătiți pentru

ea și că așteptările lor în ceea ce privește căsătoria erau lipsite de realism. David Mace, un pionier cu experiență bogată în domeniul căsătoriei, descrie această lipsă de pregătire:

În cadrul consilierii cuplurilor, când încerc să redefineșc conceptele lor despre căsătorie, îmi dau seama de multitudinea confuziilor, a superstițiilor, a concepțiilor superficiale existente și a indifferenței față de bunul mers al căsătoriei. Rareori găsesc o înțelegere reală a complexității relației dintre două persoane diferite ce se află într-un echilibru delicat care le coordonează fiecareuia gândurile, sentimentele, dorințele, crezurile și deprinderile.¹

De ce se căsătoresc oamenii? Care sunt motivele subtile, interioare, ale dragostei? Ce influențe ascunse acționează din umbră? Există numeroase motive, în afara dragostei, care îi determină pe oameni să se căsătorească.

Amândoi, și bărbatul și femeia, se căsătoresc pentru a li se purta de grijă. Unii consideră căsătoria ca o plasă de siguranță în care se lasă să cadă cu plăcere. Amândoi se bazează pe imaginea puternică a celuilalt. Intimitatea se poate forma dacă amândoi sunt puternici. Dar dacă dorința unuia dintre parteneri este să fie îngrijit permanent, creșterea este limitată.

Maternitatea este încă un motiv pentru a se căsători. Din nefericire, realitatea este că multe dintre mirese sunt însărcinate atunci când se căsătoresc. Probabil multe dintre aceste căsătorii nu ar mai avea loc dacă femeia nu ar fi rămas gravidă. Cercetările asupra acestor căsătorii arată o relație între sarcina dinaintea căsătoriei și nefericirea din căsătorie.² Aceste căsătorii, prin harul lui Dumnezeu, nu trebuie să se încheie sau să fie mai nefericite decât altele; iertarea lui Isus Cristos poate schimba această situație.

Compensarea poate fi un motiv al căsătoriei, atunci când ai întrerupt o relație anterioară și vrei să găsești imediat un alt partener. Într-un fel este o încercare disperată de a-ți dovedi

meritele persoanei care te-a părăsit. Căsătoria din cauza înlocuirii rapide a unei relații este discutabilă deoarece se încheie luând în considerare partenerul pierdut, nu partenerul actual.

Un alt motiv al căsătoriei este răzvrătirea, care poate fi întâlnită atât la căsătoriile creștine cât și la cele laice. În aceste situații părinții spun „Nu” iar tinerii spun „Da”. Aceasta este o încercare de a exercita controlul unul asupra celuilalt și probabil o încercare de a-și demonstra independența. Din păcate, aceste persoane se folosesc de partenerul lor pentru a se răzbuna pe părinți.

Fuga de situațiile nefericite de acasă este un alt motiv al căsătoriei. Certurile, băutura, molestarea sunt câteva din aceste motive. Acest tip de căsătorie este riscant deoarece se încheie un legământ înainte ca sentimentele autentice de respect, încredere reciprocă și dragoste matură să fi avut timp să se dezvolte.

Singurătatea este un alt motiv al căsătoriei. Unii nu pot accepta povara de a fi singuri pentru tot restul zilelor lor; ei nu pot înțelege cum o persoană poate fi căsătorită și să se simtă totuși teribil de singură. Intimitatea nu se formează instantaneu în fața altarului, ci trebuie să se dezvolte printr-o relație strânsă în lunile și anii următori. Fuga de singurătate poate încorda relația. O persoană poate spune: „Mă simt așa de singură. Fii cu mine tot timpul și fă-mă fericită!”

Aspectul fizic influențează pe oricine într-o oarecare măsură, dar unii se căsătoresc fiind atrași unul de celălalt în mod fizic. Societatea noastră este influențată mult de cultul tinereții și al frumuseții. Adesea, standardele noastre în ceea ce privește aspectul fizic al partenerului nostru nu sunt atât pentru satisfacerea dorințelor noastre, ci pur și simplu pentru a atrage aprobarea și admirația altora. Unii își făuresc imaginea de sine pe baza înfățișării partenerului lor.

Presiunea socială poate fi un motiv direct sau indirect pentru căsătorie și poate proveni din mai multe surse. Prieteni, părinți, biserici și școli pot transmite următorul mesaj: „Este

firesc să fii căsătorit; dacă vrei să te conformezi, trebuie să te căsătorești.“ În unele colegii există o maladie cunoscută sub numele de „panica din ultimii ani“ și studenții iau decizia de a se căsători în grabă. Logodna și căsătoria pot însemna asigurarea unui statut social; teama de a rămâne singur este amplificată de ceilalți. În unele biserici, când vine un tânăr pastor necăsătorit, pețitorii își intensifică activitatea. Unele biserici nu angajează lucrători decât atunci când sunt căsătoriți; un tânăr lucrător trebuie să se căsătorească înainte de a-și începe activitatea, ori va trebui să caute multă vreme o biserică unde va fi acceptat ca și pastor necăsătorit.

Vinovăția sau mila sunt catalizatoare pentru unele căsătorii. Dacă te căsătorești cu o persoană doar pentru că îți pare rău de ea, pentru că are defecte fizice sau pentru că este bolnavă ori săracă, acest lucru nu aduce stabilitate în căsătorie.

Prin căsătorie mulți vor să-și împlinească nevoile fizice și emoționale. Oamenii au nevoi personale pe care și le doresc împlinite și anume fericirea, siguranța economică, dorința de a deveni părinte etc. Nevoia de a fi împlinit este importantă, dar acești oameni și-au format o imagine a unei persoane care cred ei că va fi capabilă să le împlinească aceste nevoi; ei se căsătoresc de fapt cu imaginea pe care au inventat-o.

Căsătoria poate împlini nevoile tale

Prin căsătorie Dumnezeu dorește ca tu să-ți împlinești nevoile. John Lavender, în cartea sa *Marriage at Its Best* (Cea mai bună căsnicie), scrie despre șapte nevoi pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu și pe care le poate împlini o căsătorie creștină: completarea, consolarea, comunicarea, relațiile intime, creativitatea, corelarea și creștinarea.³

Completarea

În Geneza, 2:18 și 24, Dumnezeu spune: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el... De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.“

Din acest pasaj înțelegem cum este posibilă completarea în căsătorie. Căsătoria aduce o misterioasă contopire a două ființe, separate dar egale, într-o așa măsură încât ei învață să se completeze unul pe celălalt. Trebuie să ne dăm seama că acest cuvânt este „completare“ și nu „competiție“. Completarea înseamnă tovarășie și prietenie. Dar, mai mult de atât, completarea implică o legătură strânsă.

Un prieten este o persoană lângă care te simți în largul tău, o persoană pe care preferi să o ai lângă tine mai mult decât pe altcineva. Este cineva pe care poți conta – nu doar ca să te sprijine sau să te încurajeze, ci pe a cărui onestitate te poți baza.

Prietenul adevărat are o încredere totală în tine. El împărtășește cu tine visele și îngrijorările tale și este preocupat de dezvoltarea potențialului tău. Cu el dorești să-ți petreci toată viața.

Galateni, 6:2, spune: „Purtați-vă sarcinile unii altora“, iar un prieten adevărat ia acest verset în considerare. Când tu suferi și prietenul tău suferă. Când împărtășești îngrijorările și apăsările cu el, durerea ta devine mai suportabilă. Un prieten îți oferă siguranță și încredere. Lui îi poți spune despre frământările tale știind că vor fi în siguranță și că nu le va folosi împotriva ta niciodată.

A râde face parte din prietenie, dar a râde împreună cu tine, nu de tine. Rugăciunea este de asemenea o parte a prieteniei – rugăciune unul pentru celălalt și rugăciune unul cu altul.

Un prieten este persoana cu care-ți poți împărtăși ideile, convingerile și concepțiile tale; astfel puteți crește împreună din punct de vedere intelectual. Aceasta nu înseamnă că aveți același nivel intelectual sau aceeași treaptă în ceea ce privește educația,

dar se pot găsi între voi similitudini pe care le puteți împărtăși împreună. Un prieten stă alături de tine tot timpul când ai probleme sau necazuri și rămâne obiectiv.

Un prieten este, de asemenea, omul față de care poți fi tu însuși. Poți să ai sufletul deschis și plin de încredere. Un prieten este cel care te cunoaște în clipele tale cele mai grele și totuși te iubește la fel.

Ai experimentat acest fel de relație în timpul logodnei tale? Poți să-ți îmbunătățești această parte a vieții tale? Aveți amândoi acest potențial? Scrieți trei lucruri pe care le-ați experimentat până în acest moment al prieteniei voastre.

1.

2.

3.

Completarea este un proces care cere efort și muncă.

Consolarea

O a doua nevoie care se împlinește în căsătorie este consolarea. Geneza, 2:18, spune: „Am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.” Consolarea poate veni prin cuvinte care să ofere încurajare, sprijin și vindecare. O persoană căsătorită poate fi un instrument al harului lui Dumnezeu pentru binecuvântarea partenerului său.

Proverbele, 12:25, spune: „Neliniștea din inima lui îl doboară, dar o vorbă bună îl înveselește.” Iar în Proverbele, 25:11, ni se spune: „Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint.”

Scrieți trei lucruri prin care vă puteți încuraja logodnicul.

- 1.
- 2.
- 3.

Credeți că ar putea fi încurajat prin aceste trei lucruri?

Comunicarea

Dumnezeu a proiectat căsătoria creștină pentru comunicare. Comunicarea înseamnă că fiecare persoană are posibilitatea de a învăța să cunoască și să-și înțeleagă partenerul. David și Vera Mace aseamănă comunicarea cu o casă mare cu multe camere pe care mirii o primesc moștenire în ziua nunții.

Speranța lor este de a se bucura și de a se folosi de aceste camere, așa cum facem într-un cămin confortabil, deci ei le vor folosi la multe activități. Dar în multe dintre căsătorii ușile stau închise — și acestea reprezintă părți din relație pe care cuplul este incapabil să le exploreze împreună. Încercările de a deschide aceste uși conduc la eșec și la frustrare. Ei nu pot găsi cheia potrivită. De aceea cuplul renunță să mai locuiască în câteva dintre camere, care ar putea fi deschise cu multă ușurință, și se mulțumesc doar cu o parte din casă, renunțând la posibilitatea folosirii și explorării ei în întregime. Există totuși o cheie care poate deschide orice ușă. Însă nu este ușor de găsit. Sau, mai corect, trebuie ca amândoi să se străduiască, iar acest lucru este destul de dificil. Este marea artă a comunicării.⁴

Relațiile sexuale

O altă necesitate împlinită în cadrul căsătoriei este cea sexuală. Sexualitatea este actul prin care Dumnezeu își continuă creația. Dumnezeu a ales să-și demonstreze creativitatea prin conceperea de ființe noi prin cel mai intim act al dragostei și al unirii. El a onorat acest simplu act al unirii trupului dându-i o importanță fundamentală în începerea vieții.

Cei doi se dăruiesc unul altuia în intimitatea căsătoriei, bucurându-se astfel de potențialul etern al unirii lor sexuale. Cunoscând acest lucru, unirea lor sexuală are un caracter semnificativ, chiar dacă nu este urmată de conceperea unei ființe noi. Și în acest caz cuplul se bucură de creația lui Dumnezeu.⁵

Creativitatea

O altă necesitate care-și găsește satisfacerea în căsătorie este creativitatea, care poate reînnoi existența. Dr. Lavender spune: „Când tu și partenerul tău vă dăruieți unul altuia în intimitatea căsătoriei creștine, voi nu numai că vă bucurați de unitatea voastră spirituală, ci, prin simplul act al unirii trupurilor, participați alături de Dumnezeu la continuarea vieții.”⁶

Corelarea

Un alt scop al căsătoriei este corelarea. Corelarea se regăsește în relațiile care există într-un cămin creștin. Din păcate, în multe dintre căsătoriile creștine nu găsim un cămin creștin, ci o casă în care locuiesc creștini.

Relațiile dintre soț și soție și viața de familie este o părticică din Trupul lui Cristos. Este ca o mică biserică, o împărtășire a ceea ce cred amândoi. Această relație între soț și soție trebuie să reflecte pentru necreștini ceea ce este cu adevărat biserica. O căsătorie și o familie trebuie să fie ca o biserică în miniatură.

Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste (Efeseni, 4:15-16).

Creștinarea

O ultimă necesitate care este satisfăcută în căsătorie este creștinarea. Aceasta surprinde multe cupluri. O familie creștină poate fi una dintre cele mai puternice și convingătoare forțe de evanghelizare de pe pământ. Totuși, multe căsătorii creștine nu reflectă realitatea prezenței lui Cristos. Ca să trăiești o viață creștină într-o familie este dificil, dar are un efect deosebit asupra oamenilor cărora le predici sau le distribui broșuri. Familia creștină este o dovadă reală a puterii Lui Dumnezeu în viața fiecărei persoane.

Aș dori să mă opresc mai mult asupra implicațiilor din căsătoria ta.

Căsătoria este un dar

Căsătoria este un dar. Tu poți fi darul cel mai bun pe care soțul tău l-a primit vreodată. Soțul tău poate fi darul cel mai bun pe care l-ai primit vreodată. Un dar este un lucru ales cu grijă și atenție. Scopul său este de a aduce încântare și satisfacție pentru amândoi și exprimă cele mai profunde sentimente din partea celui ce oferă.

Gândește-te la efortul și grija cu care alegi un dar. Dorești ca acest cadou să producă bucurie. Ce l-ar încânta? Ce i-ar aduce fericire? Ce ar putea face ca zilele să-i fie vesele și plăcute?

Cum și în ce măsură ți-ai putea arăta sentimentele și cât de mult înseamnă persoana iubită pentru tine?

Deoarece dorești ca acest dar să fie special și să aibă o anumită semnificație, îți rezervi timp gândindu-te ce ai putea să alegi. De aceea începi să cauți prin diferite magazine luând în considerare unele dintre lucruri și renunțând la altele, până când vei putea alege darul potrivit. Apoi împachetezi cadoul și te gândești cum să-l prezinți persoanei dragi în așa fel încât să-i producă plăcere și încântare.

Alegerea unui cadou deosebit este destul de dificilă dar produce multă plăcere. Pe lângă obiectul respectiv, dăruiești timp și energie. Darurile cele mai apreciate nu sunt cele mai scumpe, ci darurile în care ai pus mai mult din tine însuși și în care ai ținut seama de dorințele celuilalt. Darul devine deosebit datorită modului în care-l oferi și datorită sacrificiului personal.

Tu ești un dar pentru partenerul tău. Dacă te consideri un dar pentru el, cum te vei purta astfel încât partenerul să fie convins că a primit un dar deosebit? Ești dispus să sacrifici timp, energie, înțelegere pentru partenerul tău? Va fi încântat și se va simți împlinit partenerul tău prin primirea acestui dar? Se va simți o persoană deosebită? Cum îl poți ajuta tu, fiind un dar pentru partenerul tău, să-i ridici moralul și să-l încurajezi?

Dacă judecăm prin prisma celui care primește darul, ce reacție ai când primești un dar deosebit? Gândește-te la copilărie. Care a fost darul cel mai frumos pe care l-ai primit? Îți amintești gândurile și sentimentele ce te-au încercat atunci? Ce părere ai avut despre acel dar? L-ai păzit cu atenție? Ai avut grijă să nu se piardă? Poate că ai pus darul într-un loc deosebit și toți știau cât de mult îl prețuiai.

Dacă partenerul este darul tău deosebit, cum te vei purta cu el? Vei fi atent cu el? Îi vei acorda grija ta deosebită? Îl vei proteja? Îi vei acorda locul cel mai de preț din viața ta? Va simți partenerul tău că reprezintă un dar deosebit pentru tine?

Un dar exprimă dragostea celui ce l-a oferit. Nu contează dacă destinatarul merită sau nu darul. Când ne dăruim partenerului nostru este de fapt un act al harului.

Căsătoria înseamnă slujire

Căsătoria este o chemare la slujire. Nu este o concepție care și-a câștigat prea mulți adepți și sunt puțini oamenii care se căsătoresc hotărâți să-și slujească partenerul de viață. Nouă ne place mai mult să fim slujiți decât să slujim altora. Dar Scriptura ne spune cum trebuie să abordăm căsnicia. Să citim următorul pasaj:

Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a desbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume (Filipeni, 2:4-9)

Isus S-a supus și a devenit în mod voluntar un rob al celorlalți. A fost preocupat de binele altora. Apostolul Pavel ne spune să urmărim exemplul lui Cristos: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos“ (Efeseni, 5:21).

Trebuie să nu uităm un lucru important: niciodată să nu *cerem* partenerului nostru să ne slujească și să împlinească astfel cerințele Scripturii. Dacă cerem acest lucru sau dacă îl menționăm în discuțiile noastre atunci este posibil ca noi să fim mai preocupați de împlinirea nevoilor proprii decât de slujirea partenerului. Dacă un soț trebuie să-i ceară soției lui să-l recunoască drept

cap al familiei, atunci, spus direct, acest lucru înseamnă că nu este capul familiei. Textul din Efeseni, 5:22-25, spune că bărbatul, pentru a fi capul familiei, trebuie mai întâi să-și iubească soția așa cum a iubit Cristos Biserica, dăruindu-Se pe Sine Însuși pentru ea. Aceasta înseamnă dragoste care se sacrifică, slujire.

Un soț care își iubește într-adevăr soția o va considera un partener egal în toate aspectele vieții lor în comun. El își va exercita funcția de conducător asigurând respectarea egalității cu partenera lui de viață. Soția trebuie să contribuie la toate aspectele vieții de familie în mod egal, de exemplu la luarea hotărârilor, la aplanarea conflictelor, la alcătuirea planurilor de viitor ale familiei și la treburile curente ale vieții de familie. Soția este un partener egal în drepturi în toate aspectele vieții lor de cuplu, cum ar fi deciziile financiare, educația copiilor și viața socială. Conducerea cu iubire înseamnă că soțul afirmă demnitatea soției lui, că o consultă în toate problemele, că împărtășește totul cu ea și că o încurajează. Conducerea cu dragoste înseamnă delegarea autorității fără a emite pretenții. Totuși, fără a neglija egalitatea, soțul recunoaște că în tot acest timp el este răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru bunăstarea căsniciei sale.⁷

Esența rolului unui slujitor este împlinirea nevoilor celui pe care-l slujește. În relația dintre soți, slujirea este un act al dragostei, un dar oferit partenerului pentru împlinirea lui. Nu este cerută. Este o dovadă de putere, nu de slăbiciune. Este o acțiune pozitivă prin care este demonstrată dragostea reciprocă. Din acest motiv apostolul Pavel ne-a spus să ne supunem unii altora, pentru ca rolul de slujitor să nu fie îndeplinit numai de soție.

Slujitorul este omul care-l ajută pe alt om să devină mai bun. În căsnicie, partenerii trebuie să-și facă unul altuia viața

mai ușoară nu să pretindă îndeplinirea unor sarcini. Un slujitor nu așează mai multe poveri asupra celuilalt și nu împiedică dezvoltarea lui.

De asemenea, slujitorul contribuie la „edificarea” celorlalți oameni. Verbul „a edifica” provine dintr-un cuvânt latin care înseamnă „vatră” sau „șemineu”. Vatra era punctul central al activității în casele din antichitate. Era singura sursă de căldură și de lumină din casă, locul unde se pregătea pâinea. Era de asemenea locul unde se strângea familia.

Edificarea, întărirea altor oameni, este o noțiune ce apare frecvent în Noul Testament. În versetele care urmează sunt prezentate trei exemple de întărire spirituală a celorlalți: (1) încurajarea personală; (2) întărirea interioară; (3) stabilirea păcii și armoniei între oameni.

„Să urmărim lucrurile, care duc la pacea și zidirea noastră” (Romani, 14:19).

„Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora” (Romani, 15:2).

„Mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr” (1 Tesaloniceni, 5:11).

Versetul din 1 Corinteni, 8:1, rezumă ideea de zidire spirituală prin slujire: „dragostea zidește”.

În concluzie, a edifica înseamnă a îmbărbăta pentru continuarea vieții. Noi trebuie să fim sprijinatorii partenerilor noștri și trebuie să-i ajutăm la consolidarea sentimentului valorii lor personale. Efectul va fi creșterea capacității partenerului de a iubi și de a se dăruia.

Elizabeth Barrett Browning a surprins esența întăririi spirituale în cuvintele pe care i le-a scris bărbatului cu care urma să se căsătorească: „Mărește-ți dragostea pentru ca valoarea mea să crească.”

Încurajarea partenerului înseamnă stimularea curajului și a speranței, ridicarea moralului lui. Este aprecierea valorii partenerului.

Căsătoria înseamnă intimitate

Căsătoria este un mod de viață, o sărbătorire a vieții. Nunta se încheie, dar căsnicia durează până la moartea unuia dintre parteneri. Când nunta se sfârșește, începe o relație care trebuie să ducă la intimitate. Intimitatea este identitatea comună, relația în care important este cuvântul „noi”. La polul opus se află căsnicia în care partenerii sunt „celibatari căsătoriți” — fiecare merge pe drumul lui. Intimitatea presupune un anumit grad de onestitate care ne face vulnerabili. Intimitatea este asemenea unui instrument cu multe coarde. Sunetul viorii nu este dat de o singură coardă, ci de o combinație a cordelor și a poziției degetelor.

Astăzi se vorbește mult despre intimitatea fizică, cel mai adesea înțelegându-se prin aceasta doar relația sexuală. Adevărul este că intimitatea fizică provine din intimitatea în alte două domenii vitale: cel emoțional și cel estetic.

Căsnicia înseamnă unirea fizică, dar și unirea emoțională. Emoțiile dau culoare vieții. Intimitatea emoțională este inaccesibilă multor cupluri pentru că doar unul dintre ei sau nici unul nu face efortul conștient de a-i dezvolta potențialul celuilalt. Emoțiile bărbatului și ale femeii diferă ca intensitate și nivel sau prioritatea femeii poate fi intimitatea emoțională, pe când a soțului ei poate fi cea fizică. Când un cuplu învață să comunice mai profund la nivel emoțional, amândoi ajung să-și înțeleagă sentimentele și se află pe calea cea bună în atingerea unei intimități adevărate. Dezvoltarea intimității presupune dărâmarea zidurilor și a barierelor.

Judson Swihart scrie despre tragedia căsniciilor din care lipsește intimitatea emoțională: „Unii oameni se aseamănă cu castelele medievale. Zidurile lor înalte îi protejează să nu fie răniți. Se protejează emoțional împiedicând orice schimb emoțional cu ceilalți. Nimeni nu poate intra. Ei sunt apărați de orice

atac. Totuși, la o cercetare mai atentă, locatarul este izolat și se plimbă singur prin castelul lui. A devenit prizonier prin voia lui. Simte nevoia de a fi iubit, dar zidurile sunt atât de înalte încât nici alții nu pot ajunge la el, nici el nu poate ajunge la alții.”⁸

Căsătoria este o chemare la suferință

Elementul crucial în crizele vieții este reacția noastră. Când întâlnim necazuri spunem: „Doamne, nu la așa ceva m-am așteptat. Nu am anticipat aceste lucruri.” Dar necazul a venit fără să țină cont de voința noastră. Problema este cum vom reacționa.

Un text biblic care mă ajută la consilierea premaritală este cel din Iacov, 1:2-3: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.” Când citim un pasaj similar, spunem de obicei: „Da, este adevărat.” Totuși, este mult mai greu de aplicat acest lucru.

Ce înseamnă cuvântul „să priviți”? Este vorba de o atitudine a inimii sau a minții care decide dacă situația dificilă prin care trecem ne va influența pozitiv sau negativ. Iacov ne spune să primim bine necazurile și să ne bucurăm.

Stă în puterea ta să hotărăști ce atitudine vei adopta față de necazuri. Poți spune: „Este îngrozitor de greu. Sunt profund deranjat. Este ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit în viață. De ce s-a întâmplat tocmai acum? De ce mie?”

Cealaltă cale de a „privi” necazurile este să spui: „Nu este ceea ce am așteptat și am dorit. Îmi va fi greu, dar ce îmi poate fi folositor în această situație?” Nu trebuie să negi durerea sau rănilor sufletești, ci să te întrebi permanent: „Ce pot învăța și cum poate fi folosit necazul meu spre gloria lui Dumnezeu?”

Timpului verbului folosit în textul biblic este un indiciu al hotărârii de a acționa. Nu trebuie să adoptăm o atitudine de resemnare: „Mă dau bătut. Voi fi obligat să suport în continuare. Aceasta va fi viața mea de acum încolo.” Dacă te resemnezi, te dai bătut și nu mai încerci să faci nimic. Timpul verbului înseamnă că trebuie să te împotrivești tendinței firești de a considera necazul o forță negativă. Când vei fi tentat să-l privești în acest mod, trebuie să îți amintești cuvintele lui Iacov și să spui: „Nu, nu este bine. Cred că există o cale mai bună. Doamne, ajută-mă să văd lucrurile dintr-o perspectivă diferită.” Atitudinea ta se va schimba și reacția ta față de necazuri va fi mai constructivă. Acest lucru presupune însă un efort substanțial din partea ta.

Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea și libertatea de a hotărî cum să reacționăm față de evenimentele din viața noastră. Probabil că dorești ca un anumit eveniment să nu aibă loc în viața ta, dar nu îl poți împiedica.

Soția mea Joyce și cu mine am învățat să privim la Dumnezeu atunci când am trecut prin necazuri. Noi am avut doi copii: o fiică, Sheryl și un fiu, Matthew. Mintea lui Matthew nu s-a dezvoltat mai mult decât mintea unui copil de doi ani. Din cauza unor leziuni ale creierului, a fost retardat mintal, iar diagnosticul a fost foarte sumbru. A murit la vârsta de 22 de ani.

Nu ne-am gândit niciodată la posibilitatea de a deveni părinți unui copil retardat mintal. Ne-am căsătorit la absolvirea colegiului, am urmat facultatea, cursurile de specializare și am început lucrarea într-o biserică. După șapte ani s-a născut Matthew. Am învățat multe și ne-am maturizat având grijă de el. Analizându-mi viața, îmi dau seama că am fost un om egoist și lipsit de răbdare. Boala lui Matthew m-a învățat să devin răbdător. Când aștepti mult timp ca un copil să reușească să apuce un obiect, când aștepti trei sau patru ani ca să învețe să umble, îți dezvolti răbdarea. Am învățat să fim atenți la o persoană care nu-și putea comunica verbal nevoile, durerile și dorințele. Ne

străduiam să ghicim ce vrea să ne spună și să interpretăm semnele pe care le făcea.

Este inutil să vă mai spun că Joyce și cu mine ne-am maturizat și ne-am schimbat mult în acest timp. Am simțit durerea, frustrarea și tristețea. Am învățat să ne bucurăm și să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru micile progrese pe care le înregistra fiul nostru, lucruri care pentru alți oameni erau perfect normale. Semnificația numelui lui Matthew, „darul lui Dumnezeu“ sau „dar de la Dumnezeu“ a devenit foarte importantă pentru noi.

Am fi putut foarte ușor să ne lăsăm pradă resentimentelor din cauza bolii lui Matthew. Ea ne-ar fi putut înstrăina și ar fi putut împiedica creșterea noastră spirituală. Dumnezeu, însă, ne-a dat puterea să alegem calea acceptării. Am crescut și ne-am maturizat spiritual. Împreună. Nu deodată, ci de-a lungul mai multor ani. Au fost multe greutăți de depășit. Dar au fost și momente de victorie și înălțare sufletească. Matthew a fost instrumentul prin care Dumnezeu ne-a schimbat.

Soția mea și cu mine am descoperit multe lucruri despre felul cum lucrează Dumnezeu. Ne-am dat seama că El ne-a pregătit cu mai mulți ani înainte de nașterea lui Matthew, cu toate că noi nu am știut că învățam atunci să ne confruntăm cu o problemă atât de dureroasă. La seminar mi s-a cerut să scriu o lucrare. Neavând nici o idee, i-am cerut părerea unui profesor. Mi s-a sugerat titlul: „Educația creștină a unui copil retardat mintal“. Nu știam nimic despre acest subiect, dar am învățat repede multe lucruri. Am citit cărți, am fost la cursuri, am făcut practică în spitale și apoi mi-am scris lucrarea. Am rescris-o de trei ori și soția mea mi-a bătut-o la mașină de trei ori înainte să-mi fie primită.

Studiile mele ulterioare în domeniul psihologiei au necesitat sute de ore de practică într-o școală. Școala mi-a încredințat sarcina de a mă ocupa de copiii retardați mintal.

Apoi am fost timp de șase ani pastor responsabil de educația din biserică și mi s-a cerut să alcătuiesc un program de Școală

duminicală pentru copiii retardați. Sarcina mea a fost să concep programa și să pregătesc învățătorii.

Discutam într-o seară cu Joyce cu aproape doi ani înainte de nașterea lui Matthew. Unul dintre noi a spus: „Nu ți se pare interesant faptul că venim în contact atât de des cu mulți copii retardați mintal? Am învățat multe lucruri despre ei. Poate că Dumnezeu ne pregătește pentru viitor.“ Doar atât am spus și nici nu mai ținem minte care dintre noi a spus aceste cuvinte. La scurt timp s-a născut Matthew. Opt luni mai târziu au început problemele. Nesiguranța legată de ritmul dezvoltării lui ne îngrijora. Când am aflat tot adevărul, am început să înțelegem pentru ce ne pregătise Dumnezeu.

Ce rol joacă în acest proces chemarea la suferință? Textul din Romani, 8:16-17, spune: „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim proslăviți împreună cu El.“ Ca membri ai Trupului lui Cristos, suferim atunci când suferă alt membru.

Crizele mai mici sau mai mari care vor apărea în căsnicie vor aduce suferințe ambilor parteneri. Durerea împărtășită este mai mică; durerea îndurată singur este mai mare. Lewis B. Smedes descrie suferința conjugală în modul următor:

Căsnicia fiecărui om înseamnă și suferință. Visătorii îți vor spune despre căsnicie că este un palat al plăcerilor în care spiritele erotice se bucură de relații pe deplin satisfăcătoare. Dar se înșeală. Căsătoria este o chemare la suferință. Ai promis că vei suferi alături de partener. Da, să suferi, nu îmi retrag cuvintele. Am dreptate pentru că, mai devreme sau mai târziu, mai mult sau mai puțin,

partenerul căruia i-ai promis dragoste veșnică va suferi, iar tu ai promis vei fi alături de el. Căsnicia este o viață de suferință împărtășită.⁹

Acesta este privilegiul! Aceasta este slujba noastră reciprocă. Acesta este sensul afirmației că o căsnicie este un dar. Cum vei reacționa față de acest aspect al căsniciei?¹⁰

Hotărârea de a te elibera de trecut

Z iua căsătoriei se apropie și anticipezi o viață plină de satisfacție și de dragoste. Speri ca viața de familie să îți aducă bucuriile la care ai visat, există însă o piedică care te poate lipsi de fericire. Care crezi că este această piedică? Iată răspunsul: problemele din trecut care au rămas nerezolvate și care îți afectează încă viața. Desigur, ceea ce suntem în prezent este determinat într-un mod sau altul de trecut. Eu mă refer acum la relațiile trecute care te împiedică să dezvolti o relație normală sau care determină reacțiile tale față de persoana cu care ești logodit. Știi că vrei să fii o persoană independentă, liberă de influențele negative ale trecutului. Dar întrebarea mea este dacă te-ai eliberat într-adevăr de trecut?

În societatea noastră idealul libertății personale este considerat atât de important încât oamenii cred adeseori că trebuie să ajungă la această independență personală. „Sunt eu însumi; am trecut peste experiențele negative ale trecutului.” Afirmația este impresionantă, dar cei mai mulți dintre noi nu suntem atât de independenți și de liberi față de trecut pe cât credem că suntem.

Pe măsură ce îmbătrânim,
magazia amintirilor noastre
se umple tot mai mult.
Personalitatea și felul
nostru de a fi sunt
determinate de aceste
amintiri. Multe dintre
bucuriile, supărările,
accesele noastre de
mânie sau satisfacțiile
noastre sunt strâns
legate de felul cum ne
amintim de relațiile și
experiențele trecute.

Problemele nerezolvate din relațiile anterioare și alte experiențe negative din trecut influențează viața și obstrucționează comunicarea în cazul celor mai mulți dintre oameni. Unii suferă destul de mult din cauza unor probleme din trecut rezolvate doar pe jumătate sau neîngropate deplin. Datorită faptului că reacțiile noastre prezente se bazează pe aspectele nerezolvate ale relațiilor noastre anterioare, dificultățile pe care le întâmpinăm nu fac decât să se perpetueze.

Unii oamenii suferă încă din cauza rănilor și a cicatricelor produse de relațiile anterioare. Unii au încercat să îngroape în uitare amintirile dureroase, sperând ca ele să nu mai iasă la suprafață niciodată.

Pe măsură ce îmbătrânim, magazia amintirilor noastre se umple tot mai mult. Personalitatea și felul nostru de a fi sunt determinate de aceste amintiri. Multe dintre bucuriile, supărările, accesele noastre de mânie sau satisfacțiile noastre sunt strâns legate de felul cum ne amintim de relațiile și experiențele trecute.

Un alt aspect al problemei este faptul că fiecare își amintește în mod diferit același eveniment. De exemplu, eu îmi pot aminti cu plăcere de încântarea unei excursii până la un lac de munte. Tu poate că îți amintești de greutatea urcușului și de oboseala pe care ai resimțit-o încă trei zile după aceea. Aceași întâmplare, dar cu impresii diferite lăsate de aspecte diferite.

Multe neîmpliniri din căsătorie își au originea în amintiri. O dată importantă uitată, o ceartă, descoperirea infidelității și numeroase alte experiențe se imprimă adânc în mintea noastră. Uneori încercăm să ascundem aceste amintiri și să le îngropăm cât mai adânc în mintea noastră. Cine vrea să-și amintească durerile din trecut? Să trăim prezentul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău.

Ascunderea amintirilor neplăcute împiedică, însă, vindecarea completă a rănilor sufletești. Ele vor rămâne o ancoră care ne va îngreuna mult drumul ulterior în viață. Când îngropăm amintiri

și dureri trecute, le îngropăm de vii. Ele vor învia când ne vom aștepta mai puțin. Amintirile dureroase trebuie aduse la suprafață și confruntate dacă vrem să scăpăm de efectul lor.

Ele reapar atunci când ne confruntăm cu probleme în căsnicia noastră și trecutul va determina modul cum vom încerca să rezolvăm aceste probleme. Unii oameni se căsătoresc în speranța că noua lor relație va fi radiera care va șterge trecutul, dar vor învăța foarte repede că trecutul nu poate fi uitat atât de ușor. Căsătoria nu va schimba trecutul nostru, ci dimpotrivă. Căsătoria poate duce la descoperirea rănilor trecutului și toate eforturile noastre de a ascunde amintirile dureroase pot duce la destrămarea căsnicieii.

Când încep să se formeze amintirile?

Când încep să se formeze amintirile? Ce efect au ele asupra ta și asupra modului în care comunică cu logodnicul tău? Care este cea mai veche amintire pe care o ai? Cea mai veche amintire a mea o reprezintă o serie de imagini care s-au imprimat în mintea mea pe când aveam patru ani și călătoream cu părinții mei prin țară.

Care sunt cele mai vechi amintiri plăcute pe care le ai? Eu îmi amintesc că am fost cu tata, cu fratele meu și cu un verișor la pescuit. Am prins mulți pești și pentru mine a fost o experiență plăcută.

Care sunt cele mai vechi amintiri neplăcute pe care le ai? O amintire dureroasă pentru mine este bătaia primită pentru felul cum m-am purtat.

Copilul interior din trecut

Lucrurile pe care ni le amintim din copilărie sunt mai mult decât simple amintiri. Sentimentele și atitudinile din primii ani de viață pot determina comportamentul actual. Unele te pot ajuta

să progresezi, altele te vor împiedica. Amintirile neplăcute ascunse vin în conflict cu viața de adult. Doctorul Hugh Missildine se referă la amintirile din perioada copilăriei prin expresia: „copilul interior din trecut“. Acest copil încearcă să îți controleze viața. O parte din problemele pe care le ai se datorează persistenței sentimentelor copilăriei, sentimente potrivite acelei vârste, dar care nu mai corespund vieții de adult.

Uneori te întrebi: „De ce spun ceea ce spun?“ „De ce mă port așa?“ „De ce nu reușesc să mă port mai bine?“ „De ce am aceste sentimente?“ Răspunsurile la aceste întrebări sunt frustrante. Începi să te condamni pentru că ai aceste sentimente, iar încercările de a le nega sau de a le suprima nu provoacă decât și mai multă suferință. Dificultățile cresc și pentru că nu împărtășești zbuciumul interior cu altcineva.

Multe amintiri fac parte din categoria conflictelor nerezolvate din perioada copilăriei, „copilul tău interior din trecut“. Cine se poartă cu tine ca și cu un copil? Părinții tăi. Dar ce faci când ești adult și nu mai locuiești cu părinții tăi sau ei au decedat? Cine se va purta ca un părinte cu acel „copil interior din trecut“? Ți-ai însușit atitudinile și concepțiile părinților, chiar dacă nu ți-ai dat seama de acest fapt, iar rezultatul este că te porți cu tine însuși și cu alții la fel cum au făcut-o părinții tăi, deși aceste atitudini nu îți aparțin. Astfel, comunicarea cu logodnicul tău nu este de fapt comunicarea ta proprie. Reacțiile tale sunt atât ale unui adult cât și ale unui copil din trecut.

Vechile obiceiuri ale trecutului

Când devii propriul tău părinte folosești obiceiurile trecutului pentru că ești familiarizat cu ele. Faci acest lucru, chiar dacă aceste obiceiuri sunt dăunătoare, pentru că te temi să te desparți de trecutul familiar și să trăiești într-un prezent nou. Este necesar să faci un efort ca să te dezlipești de trecut.

Trecutul iese la suprafață cel mai bine atunci când te căsătorești. Dr. Hugh Missildine este de părere că la o căsătorie participă patru oameni, nu doi: cei doi adulți din prezent și cei doi copii din trecut care se poartă conform trecutului și mediului în care au crescut. Acest fapt complică o căsătorie, ca să nu spunem mai mult. Fiecare partener aduce în căsătorie aspecte ascunse ale copilăriei fără a fi conștient de acest lucru. Toți procedăm așa, deși am auzit de multe ori îndemnul Scripturii: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc“ (1 Corinteni, 13:11).

În perioada de curtare încercăm să ne scoatem în evidență calitățile de adult pentru a-l impresiona pe partener, dar după încheierea căsătoriei renunțăm la aceste eforturi. Ne adaptăm progresiv în noul nostru mediu și începem să ne simțim confortabil în el. Atmosfera care se creează invită parcă obiceiurile trecutului să reapară. Nu i-ai auzit pe soți plângându-se: „Înainte de căsătorie a fost altfel“, sau: „Niciodată nu am văzut această parte a personalității lui“?

Soția își poate aminti că mama ei ținea foarte mult la curățenie și casa ei era impecabil de curată și ordonată. Și ea va încerca să își păstreze casa curată. Vrea să fie o soție bună, nu-i așa? Dar soțul ei consideră casa drept un refugiu personal unde ordinea și curățenia nu au ce căuta. De ce? Datorită mesajelor și imaginilor trecutului și probabil că urmează exemplul tatălui său. Mulți dintre noi încearcă, conștient sau nu, să copieze obiceiurile familiale ale copilăriei.

Copilul din noi are multe dorințe. Modul de comunicare din familia noastră va fi reluat în familia nouă pe care o întemeiem. În unele cazuri, dificultatea de comunicare dintre soț și soție este aproape la fel de mare ca între doi oameni care vorbesc limbi diferite. Dr. Hugh Missildine duce acest adevăr cu un pas mai departe:

În general, pentru a ajunge la sentimentul că ne simțim „ca acasă” în căsătoria noastră, ne purtăm cu noi înșine la fel cum s-au purtat părinții noștri cu noi. Atmosfera emoțională, uneori chiar și caracteristicile dureroase din ceea ce a fost odinioară „acasă” sunt copiate cât mai precis cu putință. De multe ori chiar noi înșine îl invităm pe partenerul nostru să se poarte cu noi la fel cum s-au purtat părinții cu noi — fără să fim conștienți, sperăm că vom fi apreciați de partener și depindem de modul lui de evaluare a persoanei noastre, exact așa cum am sperat să fim acceptați și iubiți de părinții noștri. Într-un sens, aceasta este cauza pentru care partenerul nostru refuză să își asume responsabilitățile de adult și se „poartă ca un copil”.¹

Dacă am fi conștienți de faptul că în fiecare din noi locuiește un adult, dar și un copil care încă mai crește (în cazul cel mai bun), am fi mai înțelegători unii cu ceilalți.

Încă din primele zile ale copilăriei ne simțim atașați de părinți. Ei ne împlinesc nevoile și dorințele și ne conferă un sentiment de siguranță. Dependenta de părinți persistă uneori și în viața de adult. Unii oameni cunosc bine acest sentiment și nu se simt capabili să-l înfrunte. Pentru alți oameni este un sentiment vag care îi împinge spre un devotament care le controlează în continuare viața. Obiceiurile copilăriei, sănătoase sau dăunătoare, rămân familiare, iar familiaritatea presupune siguranță și confort.

De exemplu atracția spre un anumit tip de oameni pe care o simțim ca adulți poate fi o reminiscență a copilăriei. Dacă părinții noștri au fost iubitori, și-au lăsat amprenta asupra noastră, chiar dacă nu ne amintim amănuntele relației cu ei. Devenind adulți, unii oameni se simt atrași de oameni asemănători părinților lor. Alții sunt atrași de oameni opuși părinților lor.

Să luăm exemplul unei femei, Maria. De când a început să aibă întâlniri cu bărbați a devenit evident faptul că era atrasă de bărbați nepotriviti. Ea și-a dat seama că se simțea atrasă de

bărbați cu anumite defecte. Tatăl ei era un bărbat frumos, dar pasiv. Din primii ani ai copilăriei ea l-a admirat și s-a străduit să nu-i observe defectele, dar după mulți ani de dezamăgiri, s-a simțit trădată. Cu toate acestea, se întâlnea în continuare cu bărbați ce se asemănau cu tatăl ei, sperând că ei se vor dovedi oameni de încredere și că ea îi va putea ajuta.

Experiența lui John reflectă o altă variantă a acestei tendințe. El a fost crescut de o mamă rece, distantă și indiferentă. Era foarte curată și ținea la ordine și curățenie mai mult decât la familie. Se îmbrăca foarte bine și nu-i permitea fiului ei să se apropie prea mult de ea pentru a nu-i deranja ținuta sau pentru a nu-i ciufuli părul. El s-a simțit manipulat pentru că ea întotdeauna îi spunea ce să facă, cum să se poarte și cum să se îmbrace, mai ales când primeau musafiri. Cu toate că John a crescut într-o atmosferă rece și lipsită de afecțiune, spre ce gen de femei va fi atras? Spre femei egoiste, care nu știu să se dăruiască și care nu sunt decât manechine lipsite de suflet. De ce? Pentru că nu a renunțat la efortul de a încerca să schimbe femei asemănătoare mamei lui, sperând ca ele să-i împlinească nevoile. El alege femei care nu știu să dăruiască și încercarea lui de a le schimba îi va duce tot mai multă frustrare.

Atașamentul față de părinți determină tipul de om pe care-l alegem drept partener de viață. Unii oameni încearcă să recreeze atmosfera familială. De exemplu, un copil singur la părinți, care nu are multă experiență în stabilirea de relații cu cei de vârsta lui, va căuta oameni care să fie asemănători cu părinții lui. Unii oameni își aleg partenerii astfel încât ei să se asemeze cu o persoană importantă din copilăria lor: un părinte, un frate, o rudă. Fiecare om face acest lucru într-o anumită măsură. Dacă există, însă, probleme emoționale nerezolvate între noi și persoana respectivă din copilărie, relația prezentă se va confrunta cu probleme. De exemplu, ne alegem un partener care să fie asemănător cu o

persoană din trecutul nostru cu care nu ne-am înțeles. Nu ne vom putea înțelege nici în prezent cu acest tip de om, dar nu suntem deplin conștienți de faptul că repetăm trecutul.

Nu toți oamenii doresc să recreeze atmosfera casei părințești atunci când se căsătoresc. Unii oameni doresc exact opusul și caută un partener foarte diferit. Ei încearcă să scape de modul vechi de viață și caută unul nou. Convingerea lor este că se vor înțelege foarte bine cu un tip de persoană diferit de persoanele din copilăria lor. Dar nu sunt întotdeauna capabili să vadă asemănările ascunse, care vor apărea pe parcurs. Când descoperă că partenerii lor nu sunt chiar atât de diferiți de oamenii din copilăria lor, intră în panică. Istoria se repetă. Cu cât au fost mai numeroase problemele nerezolvate ale trecutului, cu atât mai mare va fi frustrarea.

Poate vă întrebați de ce depind atât de mult viețile unor oameni de influența unor persoane din trecutul lor? M-ați crede dacă v-aș spune că nu putem schimba nimic în această privință? De ce? Pentru că relația cu părinții noștri a început atunci când eram neputincioși. Existența noastră a depins de ei. Am aflat acest lucru la foarte scurt timp după naștere. Am învățat cum să ne purtăm ca să nu-i supărăm și să suportăm astfel consecințe neplăcute. Dacă tata și mama erau mulțumiți de noi, atunci ne acordau mai multă atenție. Copilul învață un întreg repertoriu de reacții față de părinți pentru a menține pacea cu ei.

Dependența noastră fizică începe să scadă pe măsura trecerii anilor, dar dependența emoțională de părinți scade mai lent. Ne vom strădui în continuare să păstrăm relații amicale cu ei. În cazul unor oameni scăderea dependenței emoționale este nesemnificativă. Dr. Howard Halpern explică acest aspect al vieții noastre: „Cordonul ombilical emoțional nu numai că nu se rupe, ci se transformă într-un nod gordian care ne leagă de reacțiile părinților față de noi.”²

Evaluarea trecutului

Să ne examinăm trecutul. Răspunde la întrebările următoare. Ar fi bine să scrii răspunsurile și apoi să le discuți cu logodnicul tău.

1. Evaluează-ți viața din punct de vedere al istoriei familiei tale.
 - a. Care au fost, după părerea ta, calitățile tatălui tău?
 - b. Care au fost, după părerea ta, defectele tatălui tău?
 - c. Descrie sentimentele față de tatăl tău.
 - d. Ce fel de emoții a arătat el față de tine și cum și le-a exprimat?

- e. Prezintă modul de comunicare dintre tine și tatăl tău.

- f. Descrie cele mai plăcute și cele mai neplăcute experiențe pe care le-ai avut cu tatăl tău.

- g. Care crezi că au fost părerile tatălui tău despre tine, pozitive sau negative?

- h. Descrie modul în care te-a pedepsit și te-a criticat tatăl tău.

- i. În ce mod crezi că ești diferit de tatăl tău?

-
- j. Care au fost, după părerea ta, calitățile mamei tale?
- k. Care au fost, după părerea ta, defectele mamei tale?
- l. Descrie sentimentele față de mama ta.
- m. Ce fel de emoții a arătat ea față de tine și cum și le-a exprimat?
- n. Prezintă modul de comunicare dintre tine și mama ta.

o. Descrie cele mai plăcute și cele mai neplăcute experiențe pe care le-ai avut cu mama ta.

p. Care crezi că au fost părerile mamei tale despre tine, pozitive sau negative?

q. Descrie modul în care te-a pedepsit și te-a criticat mama ta.

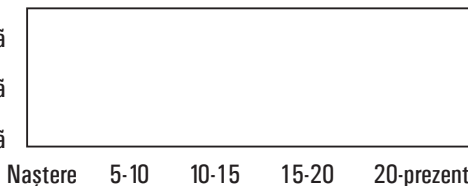
r. În ce mod crezi că ești diferit de mama ta?

2. Trasează o linie care să descrie relația cu tatăl tău din copilărie până în prezent.

Foarte apropiată

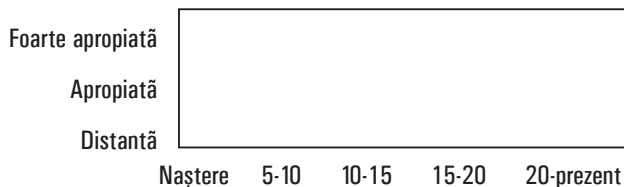
Apropiată

Distantă

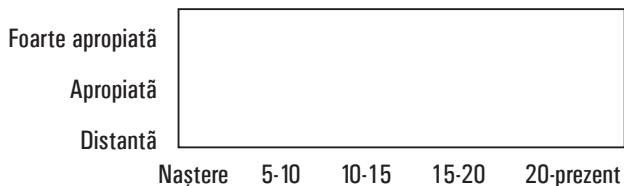

- a. De ce a fost relația apropiată?
- b. De ce a fost relația distantă?
3. Trasează o linie care să descrie relația cu mama ta din copilărie până în prezent.

- a. De ce a fost relația apropiată?
- b. De ce a fost relația distantă?
4. Trasează o linie care să reprezinte relația cu un frate sau o soră (de sex opus cu tine sau, dacă acest lucru nu este posibil, de același sex) cu vârsta cea mai apropiată.

5. Descrie relațiile dintre părinții tăi în timpul copilăriei tale. Își exprimau deschis sentimentele? Au avut dispute? Certuri? Îl domina unul pe celălalt? Prezintă problemele pe care le-ai sesizat între părinții tăi. Ce părere ți-ai format despre relația lor?

6. Care au fost temerile tale cele mai mari din copilărie (să fii criticat, să greșești, să fii respins, competiția, întunericul, teama de a te lovi)? Povestește cât de bine poți circumstanțele în care ai experimentat temerile respective.

7. Ai fost educat în spirit creștin? Vorbește despre rolul lui Dumnezeu în viața ta. Ce probleme sau temeri au existat în relația dintre tine și Dumnezeu? Când ți-ai dat seama pentru prima oară de ele? Care au fost problemele cele mai grave?

8. Scrie 10 adjective care te caracterizează.

1.	2.
3.	4.
5.	6.
7.	8.
9.	10.

Care dintre aceste adjective caracterizează persoanele următoare?

Partener de viață

Tată

Mamă

Frate

Soră

Prieten

9. Care crezi că este locul tău pe următoarea linie în privința relației actuale cu părinții tăi?

complet
dependent

complet
independent

10. Scrie despre cele mai vechi amintiri din copilăria ta.

Modelele comportamentale ale trecutului

Una dintre sarcinile pe care trebuie să le îndeplinim când ajungem adulți este să ne identificăm concepțiile și sentimentele și să descoperim originea lor. Identificarea lor este partea simplă a acestei sarcini, dar acceptarea sau modificarea lor este partea dificilă. Multe dintre amintirile noastre (gânduri, idei, sentimente) constituie baza concepției despre noi înșine. Mulți avem păreri greșite despre noi înșine. Sursa lor este tot copilăria și s-au sedimentat datorită atitudinilor părinților, dar nu are nici un rost să îi învinovățim pentru acest lucru. Toți părinții comit greșeli. Toți oamenii comit greșeli. Majoritatea părinților se străduiesc să își îndeplinească rolul cât mai bine. Adulți fiind, este răspunderea noastră să ne formăm o părere adecvată despre noi înșine.

Ce experiențe din trecut au încă influență asupra ta? Dacă provii dintr-o familie care a exercitat un control strict asupra ta, fie ești lipsit de inițiativă, fie ai învățat lecția rezistenței pasive. Nu ai fost învățat să trăiești independent pentru că părinții te-au controlat, te-au supravegheat, te-au instruit, ți-au spus tot timpul ce trebuie să faci și ți-au amintit mereu de îndatoririle tale.

Dacă părinții tăi au cedat prea ușor cererilor tale, viața ta de acum este caracterizată probabil de un comportament impulsiv.

Comiți excese, nu te gândești prea mult la efectele acțiunilor tale, te înfurii repede și nu ții seama de drepturile altor oameni.

Dacă părinții te-au pedepsit prea des sau au fost neglijenți față de tine, ai rămas poate cu sentimente de ură sau de animozitate. Ai învățat să te porți astfel încât să justifici sau să consolidezi comportarea părinților tăi. Ți-ai format convingerea că meriți să fii pedepsit. Dacă ai fost neglijat de părinți, îți va fi mai greu să stabilești relații strânse cu alți oameni sau să-ți dezvolti o identitate proprie care să te ajute să intri în relații cu alți oameni.

Să analizăm în detaliu două dintre modelele comportamentale din trecut.

Efectele respingerii personale

Ce se întâmplă dacă ai trecut prin drama respingerii în perioada copilăriei sau a adolescenței? Mulți oameni dobândesc în timpul creșterii convingerea că pentru a fi acceptați și iubiți trebuie să plătească un preț. Acceptarea și afecțiunea, în concepția lor, nu sunt daruri, ci trebuie dobândite prin realizări, prin atinșerea unor scopuri sau prin abținerea de la anumite modele comportamentale.

Un bărbat pe care l-am consiliat mi-a spus că în copilărie nu avea voie să facă nici un zgomot sau deranj. Producerea zgomotelor era absolut interzisă. Când era vizitat de prieteni era întotdeauna jenat de zgomotele produse în timpul jocului. Astăzi, ca adult, rareori se poate relaxa și simți în largul său. Se află într-o permanentă stare de iritare. A interpretat interdicția de a face zgomot drept o lipsă de apreciere. De asemenea, din copilărie a rămas cu ideea că niciodată nu este suficient de bun, chiar dacă în realitate nu a fost respins de părinții lui.

Respingerea te duce la concluzia că nu ești suficient de valoros pentru ca cineva să stabilească o relație mai apropiată cu tine sau pentru a te număra printre cunoștințele lui. Respingerea

produce durere și resentimente. Rănile sufletești nu se vindecă și devii sensibil la orice formă de respingere, reală sau aparentă. Ai tendința de a te aștepta la respingere din partea oamenilor și fiecare reacție a lor față de tine o interpretezi în acest sens. Încă de la început te aștepti la tot ce poate fi mai rău și ești mereu suspicios. Îți este greu să fii deschis cu oamenii deoarece îți este teamă că împărtășirea onestă a sentimentelor va duce la o altă respingere dureroasă.

Când crezi că ai fost respins de o persoană pe care o iubești, ai tendința de a te respinge pe tine însuți. Începi să te tratezi ca pe un infractor și sfârșești prin a te critica și a te dezaproba mai mult decât te-au criticat părinții sau alți oameni. Te încurajezi să mergi înainte în viață sau faci comentarii răutăcioase la adresa ta? Ești un critic mai acid decât alții față de tine însuți? Îți spui: „Ești prea sensibil”; „Nu vei reuși”; „Nu meriți să fii iubit”? Aceste concluzii sunt semnul că te respingi tu însuți. Ce fel de părinte ești pentru tine?

O mare parte din frământările sufletești se datorează unor întrebări care au rămas fără răspuns. Te simți vinovat de respingerea părinților tăi. Dacă te consideri vinovat, sentimentul lipsei valorii personale va contribui la starea ta permanentă de suspiciune. Dacă este așa, ce pot vedea alții în tine? Ce motive le oferi să stabilească o relație strânsă cu tine? Te-ai înconjurat cu o armură protectoare care îi ține pe ceilalți la distanță.

Dacă în copilărie nu ai fost iubit, ci respins, probabil că te afli într-o stare de confuzie. Ai cunoscut părinți care își iubeau copiii. Tu de ce nu erai acceptat și iubit?

Omul care a fost respins în copilărie intră în căsnicie flămând după dragoste și acceptare. Dacă te căsătorești cu un om care a trăit drama respingerii, te căsătorești cu un om flămând. Dacă amândoi partenerii au trecut prin această dramă, fiți foarte atenți! Exigențele și așteptările din partea celuilalt vor produce frustrări, mânie și dezamăgiri.

În căsnicie nevoia persoanei respinse de a i se acorda atenție, afecțiune și acceptare este constantă. Acest lucru așează o povară grea pe umerii partenerului, iar când el nu poate răspunde cu intensitatea dorită de persoana respinsă, aceasta din urmă se simte respins din nou. Va trece printr-o perioadă de depresie, se va înfuria și va cere și mai multă acceptare și afecțiune.

Dacă persoana respinsă pune mereu la îndoială dragostea partenerului, înseamnă că la orizont se profilează necazuri. După un timp partenerul nu va mai suporta să i se pună la îndoială dragostea și va spune: „Crezi ce vrei. Fie mă crezi pe cuvânt, fie nu, dar eu nu am un alt mod de a te convinge că te iubesc. Am obosit să tot încerc să te conving. Renunț.” Aceste cuvinte vor fi interpretate de partener drept o nouă respingere, chiar dacă frustrarea este justificată. Nimănui nu îi place să-i fie puse permanent cuvintele și dragostea la îndoială. Când această situație continuă prea mult timp, partenerul devine furios. Orice ar face, nu este suficient.

Unii oameni care au trecut prin drama respingerii își vor căuta un partener care să le ofere aceleași experiențe din perioada copilăriei. S-au obișnuit cu atitudinea distantă și tratamentul nedrept la care au fost supuși atât de mulți ani. Dacă partenerul său nu îi arată acceptare și iubire, omul care a fost respins va retrăi experiențele familiare ale trecutului. El nu înțelege adevărul că nu va primi acceptare și iubire din partea unui om care, din cauza propriilor defecte, nu este capabil să-i dăruiască prea mult. Este ca și cum ai vrea să scoți apă dintr-o fântână secată.

Unii oameni au tendința de a fi perfecționiști. Un perfecționist a primit probabil următoarele mesaje de la părinții săi: „Te poți descurca mai bine”; „Nu te-ai străduit destul”; „Întotdeauna să fii primul”; „Vei fi iubit dacă vei reuși în viață”; „Depășește-l pe colegul tău.” Acești oameni își amintesc de comentariile critice, de mesajele cu dublu înțeles, de fețele triste, de semnele de dezaprobare, de lipsa aprecierii realizărilor lor, de exigențele de a

face întotdeauna mai bine decât au făcut etc. Ei sunt măcinați permanent de pretențiile exagerate care li se impun.

Perfecționistul are scopul iluzoriu de a fi plăcut părinților. Chiar dacă părinții nu mai sunt, mesajul părintesc încă răsună în mintea lor. Monologurile interioare și reacțiile exterioare ale perfecționiștilor iau întotdeauna în considerare părerile părinților. De asemenea, ei cer din partea celor din jur același perfecționism: „Dacă eu trebuie să fiu perfect, și ceilalți trebuie să fie perfecți. Trebuie să-i îndemn, să-i corectez, să-i critic, să-i fac perfecți ca și mine. Nu le voi da nici o clipă de răgaz. Fiecare om își poate îmbunătăți performanțele.” Ce se întâmplă când ceilalți oameni nu se ridică la înălțimea cerințelor perfecționistului? Perfecționistul devine nervos pentru că lipsa perfecțiunii altor oameni îi trezește propriile sentimente de inferioritate. Ajunge să creadă că nimeni, inclusiv el, nu poate reuși în viață. Frământările lui reprezintă o încercare de a scăpa de tortura lui permanentă: „Aș fi putut face mai bine.”

Este greu să trăiești împreună cu un perfecționist. Dacă ești un perfecționist, permite-mi să-ți spun cum te vei comporta. Vei fi foarte exigent cu tine însuși și probabil și cu viitorul partener de viață. Vei depune un efort imens pentru a atinge obiective iluzorii. Totul trebuie să fie la locul lui. Hainele trebuie să fie asortate. Fiecare obiect trebuie aliniat perfect pe masă sau în dulap. Întotdeauna trebuie să folosești expresiile potrivite la momentul potrivit. Punctualitatea devine un cult. Mai sunt încă multe alte caracteristici ale perfecționistului. Vei acorda o mare atenție celor mai neînsemnate detalii și te vei supăra când nu vei putea impune același mod de viață partenerului tău. Niciodată nu vei fi mulțumit de realizările tale și ale partenerului. Aceasta este problema dificilă pe care va trebui să o înfrunți.

Vei avea succese, dar nu îți vor aduce un sentiment de împlinire. Te vei simți tot gol și neîmplinit. Vei avea „succese ratate”. Majoritatea oamenilor obțin succese și se simt satisfăcuți și

împliniți. Acțiunile noastre sunt în folosul celorlalți și acest fapt ne creează o stare de mulțumire. Perfecționistul, însă, acționează numai pentru succesul propriu și nu va găsi satisfacție. Sloganul lui este: „Trebuie să fiu mai bun, mai bun, mai bun!”

Acest mesaj se schimbă în cadrul unei relații în: „Aș fi putut fi mai bun.” Există întotdeauna promisiunea iluzorie a câștigării acceptării și aprobării celorlalți dacă va avea realizări importante. Dar acest lucru nu se întâmplă niciodată. Modul în care comunică perfecționistul reflectă modul lui de gândire. Fiind convins că niciodată nu este suficient de bun și că realizările ar fi putut fi mai bune, el se subminează pe sine însuși și subminează relația cu ceilalți.

Nu avem nevoie de o listă cu realizări pentru a demonstra că suntem oameni valoroși. Dacă suntem convinși că valoarea este dată de realizările noastre și nu este un dar, intrăm într-un cerc vicios. Nu trebuie să ne temem că ne pierdem valoarea personală deoarece Dumnezeu nu ne prețuiește după realizările noastre. El ne-a creat după chipul Său și suntem valoroși din acest motiv. Când credem că trebuie să ne câștigăm valoarea personală prin realizări, ne vom simți amenințați de orice piedică în calea realizărilor noastre.

Perfecționistul se teme să nu greșească pentru că orice greșală este un semn al lipsei lui de valoare. El s-a obișnuit să se concentreze mai mult asupra defectelor decât asupra calităților lui, dar, atunci când suntem convinși că valoarea noastră este un dar al lui Dumnezeu, suntem dispuși să ne asumăm riscul de a greși, pentru că valoarea noastră rămâne intactă, indiferent de rezultatul acțiunilor noastre. Putem întreprinde acțiuni noi, care nu au garanția succesului, dar care vor duce la creșterea valorii darului pe care l-am primit de la Dumnezeu. Darul lui Dumnezeu duce la perfecționarea vieții noastre și nu suntem terorizați de temerile și frământările perfecționistului.

Efectele indulgenței părinților

Mediul din care provin oamenii este diferit, dar acesta le influențează viața de adult. Poate că părinții au considerat că modul cel mai potrivit de a-și exprima dragostea era să fie indulgenți. Rezultatul este că am fost obișnuiți să primim, să primim, să primim. Primeam înainte de a cere. Primeam cadouri și ni se acorda atenție fără a ne exprima dorințele și nevoile. Un copil crescut într-un mediu familial de acest fel nu învață să obțină satisfacție în urma eforturilor proprii. Copilul este crescut într-o atmosferă de dependență pasivă și nu învață să aibă inițiativă, ci învață să aștepte de la alții să-i împlinească nevoile. Acest tip de om poate fi caracterizat drept egoist sau preocupat numai de sine.

Ce mesaj primește un copil crescut în acest fel? Mesajul că ceilalți oameni trebuie să îi împlinească nevoile și că o vor face. Nu trebuie să se străduiască să obțină atenția celor din jur. Nu trebuie decât să ceară și va primi, dar nu se simte dator să înapoieze serviciile. Are o atitudine pasivă și așteaptă mult de la ceilalți oameni. Ce efect va avea influența trecutului asupra căsniciei lui? Să vedem.

Un om răsfățat în copilărie crede că partenerul îi va citi gândurile și, când acesta nu reușește, se plânge, nu întotdeauna cu voce tare, ci în gândul lui. Se simte frustrat, deranjat, neliniștit și jignit. Iată ce gândește:

„Soția mea ar trebui să știe...”

„Soția mea ar trebui să știe cum mă simt.”

„Soția mea ar trebui să se ocupe de casă pentru ca eu să fiu mai liber.”

„De ce să-i spun soțului despre nevoile mele? El ar trebui să le cunoască.”

Un astfel de om este obișnuit să primească, nu să dăruiască. Intimitatea și apropierea emoțională din căsnicie nu se pot dezvolta. El nu se gândește că își poate dezamăgi partenerul. Se

împotrivește oricărui efort al partenerului său de a-l ajuta să devină un partener util în căsnicia lor. Va găsi multe căi ca să scape de răspunderea de a dăruia altora.

Exemplele prezentate sunt doar două ilustrații ale influențelor din copilărie. Există multe alte influențe ale trecutului.

Cum poate fi împiedicat trecutul să influențeze viața de adult? Cum pot fi schimbate mesajele primite în copilărie?

Soluția nu este să dai vina pe mediul în care ai crescut sau pe părinți. Părinții tăi sunt oameni și pot greși. Poate că ai resentimente sau ești supărat pe ei din cauza a ceea ce au făcut sau nu au făcut în timpul copilăriei. Dar dacă faci din ei țapi ispășitori, înseamnă că fugi de răspunderea personală pentru ceea ce ești acum. Tu poți face ceva în privința influenței pe care atitudinile părinților o mai au încă asupra ta. Dacă permiți influențelor din trecut să continue să te afecteze, răspunderea îți aparține. Poate că, devenind un părinte mai bun pentru tine însuși, vei fi un părinte mai matur pentru copiii tăi.

Permite-mi să îți pun două întrebări importante. În ce măsură prezența lui Isus Cristos în viața ta te ajută să nu mai reacționezi în prezent așa cum ai reacționat în trecut? Ești un om liber care trăiești în prezent, fără să mai duci poverile trecutului care îți îngreunează dezvoltarea?

Poate că încă nu L-ai lăsat pe Isus Cristos să schimbe acest domeniu al vieții tale. Îi poți cere să te elibereze de amintirile trecutului pentru a înțelege mai bine experiențele prin care ai trecut. Îi poți cere să îți limpezească gândurile pentru a reuși să îți amintești exact cum s-au petrecut lucrurile. Îi poți cere să te ajute să îți dai seama de ce te porți față de tine însuși așa cum s-au purtat alții față de tine.

Îmi dai voie să îți ofer câteva sfaturi? Te rog să nu te căsătorești până când nu cunoști pe deplin efectele trecutului și ce influență vor avea asupra căsniciei. După ce îți vei cunoaște bine trecutul, poți să faci pașii necesari pentru a te elibera de influențele lui astfel încât căsnicia ta să aibă șanse de reușită.